

УДК 821.111
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати
в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Christie A. Curtain : Poirot's Last Case : A Novel /
Agatha Christie. — London : HarperCollins, 2013. — 256 p.

www.agathachristie.com

Переклад з англійської *Тетяни Микитюк*

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

AGATHA CHRISTIE, POIROT,
the Agatha Christie Signature and
the AC Monogram Logo are regis-
tered trademarks of Agatha Chris-
tie Limited in the UK and else-
where. All rights reserved.

Curtain: Poirot's Last Case ©
1975 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled «Завіса. Ос-
танія справа Пуаро» © 2026
Agatha Christie Limited. All rights
reserved

© Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», видання укра-
їнською мовою, 2026

© Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», переклад і ху-
дожне оформлення, 2026

ISBN 978-617-15-1781-3

ISBN 978-0-00-752760-1 (англ.)

РОЗДІЛ I

У кого з нас не щеміло серце, коли ми знову пере-
живали давній досвід чи емоцію?

«Я це вже робив...»

Чому ці слова так глибоко зворушують?

Саме це я запитував себе, поки їхав потягом і роз-
дивлявся рівнинні краєвиди Ессекса за вікном.

Скільки часу минуло, відколи я здійснив таку са-
му подорож? Смішно визнавати, але тоді здавало-
ся, що найкраще в житті вже позаду. Я дістав пора-
нення на війні, яка назавжди залишиться для мене
Великою війною, проти те, що її заступила собою
ще одна, жорстокіша, війна.

У 1916 році молодому Артуру Гастінгсу здавало-
ся, що він — старий і досвідчений. Я навіть не здо-
гадувався, що для мене це лише початок.

Тоді я ще не знав, що їхав на зустріч із чоловіком,
вплив якого змінить і визначить моє життя. Власне,
я збирався погостювати в давнього друга Джона
Кавендіша. У його матері, яка нещодавно вдруге

вийшла заміж, був сільський будинок, під назвою Стайлз. Я очікував лише приємного відновлення давніх знайомств, а натомість був втягнутий у розслідування загадкового вбивства.

Саме у Стайлзі я вдруге зустрів дивного невисокого чоловіка, Еркюля Пуаро, з яким перед цим перетнувся в Бельгії.

Як добре я пам'ятаю свій подив, коли помітив на сільській дорозі постать кульгавого чоловіка з великими вусами.

Еркюль Пуаро! Відтоді він став моїм найдорожчим другом, і його вплив визначив моє життя. Полюючи разом із ним на чергового вбивцю, я зустрів дружину — найвірнішу й наймилішу супутницю, про яку тільки можна мріяти.

Тепер вона похована в Аргентині. Моя дружина померла, як і хотіла, уникнувши довгих страждань і старечої немочі. Але вона залишила по собі дуже самотнього й нещасного чоловіка.

Ах! Якби можна було повернутися назад і пережити все спочатку! Якби зараз був той день 1916 року, коли я вперше приїхав у Стайлз... Як багато змінилося відтоді! Скільки знайомих облич бракує! Кавендіші продали Стайлз. Джон Кавендіш помер, але його дружина, Мері (ця дивовижна, загадкова жінка), досі живе в Девонширі. Лоуренс живе з дружиною і дітьми в Південній Африці. Зміни... усюди зміни.

Але, як не дивно, одне залишилося незмінним. Я їхав у Стайлз на зустріч з Еркюлем Пуаро.

Як мене приголомшив його лист із адресою «Стайлз, Ессекс»!

Я не бачив давнього друга майже рік. Наша остання зустріч шокувала й засмутила мене. Він був дуже старим чоловіком, який страждав на артрит. Пуаро поїхав до Єгипету з надією покращити здоров'я, але після повернення — як він сам писав — почувався ще гірше. Проте тон його листа був бадьорим...

Вас, друже мій, звісно ж, інтригує адреса, з якої я пишу? Вона навіє спогади, чи не так? Так, я тут, у Стайлзі. Уявіть собі, зараз це так званий гостьовий будинок. Ним керує типовий старий британський полковник — хороші зв'язки, служба в Індії. Bien entendu¹, усім займається дружина. Вона — хороша управлінка, але різка на язик, і бідолашний полковник від цього потерпає. На його місці я б не стримався!

Я побачив їхнє оголошення в газеті, і мені заманулося знову відвідати місце, яке першим прийняло мене в цій країні. У моєму віці приємно згадати минуле.

¹ Звичайно (фр.). — Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інакше.

Уявіть собі, я зустрів тут джентльмена — баронета, який товаришує з роботодавцем вашої доньки. (Звучить як вправа з французької, чи не так?)

У мене відразу ж зародився план. Цей баронет хоче вмовити Франклінів приїхати сюди на літо. Я, своєю чергою, умовлю вас, і ми зберемося разом, en famille¹. Це буде чудово. Отже, mon cher Hastings, dépêchez-vous², приїжджайте якнайшвидше. Я замовив для вас кімнату з ванною (як ви розумієте, старий добрий Стайлз модернізували) і торгувався з місic Ламтрелл, поки не домовився про très bon marché³ пропозицію.

Франкліни та ваша чарівна Джудіт приїхали кілька днів тому. Усе вирішено, тож відмовки не приймаються.

A bientôt⁴.

Завжди ваш — Еркюль Пуаро.

Перспектива була заманливою, і я відразу ж прийняв запрошення давнього друга. У мене не було жодних зобов'язань і сталого дому. Один мій син служив на флоті, інший одружився й управляв ранчо в Аргентині. Донька Грейс вийшла за солдата і зараз перебувала

¹ У колі сім'ї (фр.).

² Дорогий Гастінгсе, покваптеся (фр.).

³ Дуже вигідну (фр.).

⁴ До зустрічі (фр.).

в Індії. Щодо четвертої дитини, Джудіт — її я любив найбільше у глибині душі, хоча ніколи не розумів. Вона була дивною, похмурою, потайною дитиною, яка тримала думки при собі, чим нерідко ображала й непокоїла мене. Дружина ставилася до неї з більшим розумінням. Вона запевняла мене, що для Джудіт така поведінка є природною і не свідчить про брак довіри. Але моя дружина, як і я, іноді хвилювалася за неї. Вона казала, що почуття Джудіт занадто інтенсивні, занадто концентровані, а інстинктивна стриманість позбавляє її розради. У Джудіт бували дивні періоди задумливого мовчання і палкої, затятої ангажованості. У неї був найгостріший розум у сім'ї, і ми радо підтримали її бажання вступити до університету. Минулого року вона закінчила бакалаврат і влаштувалася на посаду секретарки до лікаря, який досліджував тропічні хвороби. Його дружина хворіла.

Іноколи в мене виникали побоювання, що захоплення Джудіт роботою і відданість роботодавцеві є наслідком закоханості, але суто ділова основа їхніх стосунків заспокоїла мене.

Я вірив, що Джудіт любить мене, однак вона була стриманою від природи і дратувалася через мої, як вона казала, сентиментальні й застарілі ідеї. Щиро кажучи, я дещо тривожився за доньку!

У цю мить мої роздуми обірвалися, тому що потяг під'їхав до станції Стайлз-Сент-Мері. Принаймні

вона не змінилася. Станція досі стояла посеред поля, нібито без явної причини. Проте, коли моє таксі проїжджало крізь село, я помітив вплив часу. Стайлз-Сент-Мері змінився до невпізнання. Бензоколонки, кінотеатр, два нові готелі та кілька рядів муніципальних будинків.

Ми проїхали через ворота Стайлза. Тут час наче повернув назад. Парк лишився майже таким самим, яким я його пам'ятав, але під'їзна доріжка була недоглянута й заросла бур'яном. Ми завернули за ріг, і перед нами з'явився будинок. Ззовні він не змінився і вкрай потребував фарбування.

Як і під час мого приїзду багато років тому, над клумбою схилилася жіноча постать. Моє серце тьохнуло. Відтак жінка випрямилася і підійшла до мене. Я засміявся сам із себе. Більший контраст з Івлін Говард важко уявити.

Це була делікатна літня жінка з пишним кучерявим сивим волоссям, рожевими щоками й холодними блакитними очима, які дисонували з її добродушною привітністю, що, як на мене, була дещо надмірною.

— Ви, мабуть, капітан Гастінгс? — запитала вона. — На жаль, у мене брудні руки, і я не можу з вами привітатися. Ми надзвичайно раді бачити вас тут — нам стільки про вас розповідали! Мені слід представитися. Я — місіс Латтрелл. Ми з чоловіком зопалу купили цей маєток і намагаємося зробити його

прибутковим. Я ніколи не могла уявити, що стану власницею готелю! Але застерігаю вас, капітане Гастінгсе, я — дуже ділова жінка і ніколи не упусти свого.

Ми обоє засміялися, ніби це був вдалий жарт, але мені спало на думку, що місіс Латтрелл говорила буквально. За чарівними манерами старої леді проглядався твердий характер.

Попри те, що місіс Латтрелл часом говорила з ірландським акцентом, у ній не було ірландської крові. Це лише прояв афектації.

Я запитав у неї про свого друга.

— Ах, бідолашний мсьє Пуаро. Як він чекає на ваш приїзд! Навіть кам'яне серце розчулилося б. Мені страшенно шкода, що він так страждає.

Ми рушили до будинку; місіс Латтрелл на ходу знімала рукавиці.

— А ваша донька! — продовжила жінка. — Яка чарівна дівчина! Ми всі захоплюємося нею. Але я старомодна, і мене засмучує, що така дівчина, замість ходити на вечірки й танцювати з юнаками, препарує кроликів і дивиться в мікроскоп цілими днями. Цим мають займатися старі карги.

— Де Джудіт? — запитав я. — Вона десь поблизу? Місіс Латтрелл скорчила гримасу.

— Бідолашна дівчина. Сидить у майстерні в кінці саду. Доктор Франклін винайняв її в нас і облаштував. Поставив там клітки з морськими свинками —